

стопанинъ, дълго чакалъ да ги хване, дрѣмѣше сега въ шубрака.

Ала изведнажъ въ съня си спящиятъ блажено старецъ шавна сепнатъ и съ крака си силно пушката удари.

Мигомъ екна страшенъ трѣсъкъ и, засегната въ крилото, злата сврака падна съ крѣсъкъ въ буренитѣ, край дървото.

Чакъ сега, сънливъ и рошавъ, се изправи дѣдо Радъ, па уплашенъ въ мрака нощенъ хукна като духъ брадатъ. Но заплете си кра-

ката и, следъ неочакванъ скокъ, тупна шумно на земята, съ крѣсъкъ жаленъ и високъ.

Нѣщо щракна, и въ капана самъ стопанинътъ се хвана.

А пъкъ зайцитѣ безстрашни, щомъ гърмежътъ силенъ чуха, хукнаха по друма прашенъ къмъ гората тъмна, глуха.

Но водачътъ имъ достоенъ, другъ пжтъ храбръ и спокоенъ, отъ уплаха бѣ умрѣлъ, и духътъ му чистъ и свѣтълъ къмъ небеснитѣ полета бѣше отлетѣлъ . . .

Николай Мизийски

ЕСЕНЬ

Лѣтото — работникъ строенъ,
златно жито овѣрша,
съ орлякъ птички сладкопойни
къмъ морето отлетя.

Есень тиха, златокоса,
изъ градинитѣ снове,
леко стѣпя и ни носи
свойтѣ чудни дарове.

Изъ горитѣ се разшета —
жълтъ килимъ навредъ постла,
напои нивя, полета
съ чиста — бисерна роса.

Птицитѣ на югъ прогони,
животинкитѣ прибра.
Слѣзоха стадата гойни
долу — въ равнитѣ поля.

А орачътъ бодро сѣе —
прѣска златни семена,
и съ надежда той живѣе
за по-свѣтли времена.

Вас. П. Нешевъ